

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M. M.**, Ev. č. X narozený ..., státní příslušnost Republika
Uzbekistán, t. č. v X
Zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Jindřichem
Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00
Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170
34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. OAM-192/LE-LE05-LE05-PS-
2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 20. 4. 2018.

2. V **podané žalobě** žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté podle žalobce promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.
3. Žalobce poukazoval na to, že žalovaný této své povinnosti nedostál a nijak se nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Žalovaný nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, především pak to, že si žalobce nebyl vědom toho, že již na území České republiky pobývá nelegálně. Žalobce zdůrazňoval, že skutečnost, že si nebyl vědom svého nelegálního pobytu a předpokládal, že mu podle tvrzení jeho právního zástupce je pobyt legalizován žádostí o vízum strpění, je zcela zásadní, a vnáší nové světlo na posouzení skutečnosti, že se na území České republiky nacházel nelegálně, ovšem nikoliv vědomě, což vyplývá mimo jiné z toho, že jasně uvedl, pokud by si byl svého nelegálního pobytu na území ČR vědom, po zajištění svých nutných záležitostí na území České republiky by vycestoval.
5. Žalobce konstatoval, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze uvést podle žalobce následující: *„Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatelem zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných*

donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391 v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navracení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace obrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU Hassen El Dridi, alias Karim Soufi, body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.europa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“

6. Žalobce poukazoval dále na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2016 po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem odpadl zásadní argument pro zajištění žalobce, bez bližšího posouzení zásadní skutečnosti týkající se zajištění žalobce, tedy toho, že se žalobce domníval, že na území České republiky pobývá v době zajištění legálně, tedy napadené Rozhodnutí obstát nemůže.
7. Pro úplnost žalobce odkazoval i na to, že velmi podobným případem se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku č. j. 7 Azs 269/2016-21 ze dne 22. 12. 2016, v němž rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložit zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu, poté co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění, a to rovněž poté, co se dobrovolně dostavil na cizineckou policii řešit svoji pobytovou situaci. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Žalovaný odůvodnil svůj postup toliko poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 – 29. Uvedený rozsudek se týkal zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, a nikoli zvláštních opatření podle zákona o azylu, které se staly součástí zákona o azylu až na základě novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015, tj. více než rok po vydání předmětného judikátu. S poukazem na shora uvedené se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo ještě možné označit za dostatečné, byť na samé hranici přezkoumatelnosti. Je naopak třeba přisvědčit stěžovateli, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu

odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 – 71). Právě v podrobnosti odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření v žalobou napadeném rozhodnutí shledal Nejvyšší správní soud nutnost uzavřít odlišně než v žalovaným zmiňované věci sp. zn. 7 Azs 185/2016. Sám krajský soud shledal dostatečnost odůvodnění k této otázce jako hraniční. Nejvyšší správní soud musel stěžovateli přisvědčit i v konfrontaci s obsahem kasační stížnosti, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobstojí. Zejména v konfrontaci s argumentem, že se stěžovatelka dobrovolně dostavila na policejní pracoviště s (tvrzeným) úmyslem řešit svoji pobytovou situaci. Je třeba, aby žalovaný přezkoumatelně vysvětlil proč (např. se zřetelem ke zjištění o dosavadním pobytu stěžovatelky na území ČR) nelze využít zejm. opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Takový požadavek na odůvodnění správního rozhodnutí rovněž konvenuje v mezidobí vydanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, čj. 1 Azs 168/2016 - 37.“

8. Jelikož tedy žalovaný posoudil situaci žalobce nepřijatelně paušálně, bez potřebné individualizace jeho případu, aniž by se vypořádal mimo jiné s klíčovou skutečností, tedy tím, že se žalobce domníval, že se nachází na území České republiky legálně, zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Žalobce k tomu poukazoval na to, že to, že žalobce přiznal, že o mezinárodní ochranu požádal s účelem obstarat si před vycestováním své záležitosti, sice může sloužit jako podklad o eventuální aplikaci institutu zajištění, ovšem samo o sobě tato skutečnost jistě nemůže být důvodem pro paušální závěr o nemožnosti využití zvláštních opatření, neboť k takovému závěru by bylo lze dospět pouze v případě, že by se žalovaný domníval, že tvrzení o měsíci, který žalobce údajně potřebuje k vycestování, je nepravdivé a účelové, přičemž žádná úvaha v tomto směru do rozhodnutí vtělena nebyla.
9. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že z informací poskytnutých žalovanému příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Praha“) č. j. KRPA-467303/ČJ-2017-000022 ze dne 25. 12. 2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byly následující skutečnosti. Dne 24. 12. 2017 byl žalobce jako řidič osobního vozu v Praze 4 vyzván hlídkou Dopravního inspektorátu Obvodního ředitelství policie Praha IV k prokázání své totožnosti, kterou prokázal svým cestovním dokladem. Hlídkou bylo na místě k jeho osobě zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob (ENO). Vzhledem k tomu byl jmenovaný hlídkou zadržen a eskortován na OPKPE Praha. Zde bylo ověřeno, že cizinci bylo správním rozhodnutím OPKPE Praha č. j. KRPA-37908- 21/ČJ-2017-000022 ze dne 2. 2. 2017, které nabylo právní moci dne 8. 2. 2017, uloženo vyhoštění a zakázán pobyt na území členských států

Evropské unie na dobu 2 let. Toto rozhodnutí nabylo vykonatelnosti dne 23. 12. 2017 po odpadnutí překážky vycestování a stanovení nové lhůty k vycestování správním rozhodnutím OPKPE Praha č. j. KRPA-339932-10/ČJ-2017-000022 do dne 22. 12. 2017. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění, svým jednáním tedy mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, které mu bylo uloženo. Z tohoto důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude i nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomíná, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 06. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že „*skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.*“

11. K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech žalovaný odkázal na strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí o zajištění).
12. K tvrzení žalobce, že si nebyl vědom skutečnosti, že se na území České republiky nachází nelegálně, správní orgán uvedl, že během poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 30. 01. 2018, žalobce mimo jiné uvedl, že si v České republice koupil 4 auta, ale protože tu neměl pobyt, tak musela být napsána na jiné osoby. Z toho tvrzení tedy jasně vyplývá, že žalobce si neexistence svého pobytového oprávnění musel být vědom.
13. Nad rámec výše uvedeného správní orgán ještě dodal, že žalobce na území České republiky pobýval od 02. 02. 2017 do 31. 07. 2017 na základě víza strpění pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Následně dne 13. 03. 2017 podal žalobce žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. Tato žádost byla vedena pod č. j. OAM-6438/ZM-2017. Řízení o této žádosti bylo pravomocně ukončeno dne 04. 11. 2017 dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl evidován v evidenci nežádoucích osob. Dne 20. 11. 2017 cizinec opět podal žádost o vydání víza za účel strpění pobytu dle zákona o pobytu cizinců. V tomto řízení však správní orgán nemohl pokračovat, neboť se na žalobce zákon o pobytu cizinců, ve smyslu § 2 písm. a) nevztahuje, jelikož je žadatelem o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu bylo řízení o udělení víza strpění ukončeno. Pro řízení o žalobě odkazoval žalovaný na shromážděný spisový

materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledával žalovaný správní orgán jako nedůvodné.

14. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
16. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
18. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
19. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
20. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
21. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
22. Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval žalobce za nesmyslné a nepřijatelné. Zároveň se žalovaný dle tvrzení žalobce nevypořádal s jeho argumentací, že si nebyl vědom toho, že je na území ČR nelegálně, bez jakéhokoli oprávnění.
23. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací*

směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlásení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

24. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
25. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.
26. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění. Pohyboval se na území ČR, bez toho aniž by k tomu byl oprávněn na základě víza nebo uděleného pobytového oprávnění. Navíc si je dle svých slov neoprávněného pobytu na území ČR vědom, neboť při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že „Žádám o azyl, abych dostal čas na to, abych si vyřídil svoje záležitosti. Když dostanu výjezdní vízum na dva měsíce, tak si všechno zařídím a odjedu. Já jsem si tady koupil 4 auta, ale nemohla být

napsána na moje jméno, protože jsem tu neměl pobyt.“ Dále do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 25. 12. 2017 (viz str. 2 rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 25. 12. 2017, č. j. KRPA-467303-15/ČJ-2017-000022) uvedl, že: „Vím, že nemám platné vízum. Měl jsem vízum strpění, které mi prodlužovali. Dne 20. 11. 2017 mi na OAMP zrušili vízum strpění a dali mi výjezdní vízum platné do 19. 12. 2017. Proto jsem šel za svým advokátem, který slíbil, že mi zařídí vízum strpění a pak mi ho dá. To se doposud nestalo“. Žalobce tudíž po celou dobu věděl, že nemá žádné platné vízum k tomu, aby mohl na území ČR legálně pobývat. Měl možnost si své záležitosti zařídit během měsíce, který mu byl poskytnut po zrušení jeho víza na strpění, což ovšem neučinil a dál setrval na území ČR bez oprávnění. Tvzení, že mu advokát přislíbil nové vízum, na uvedeném nemůže nic změnit. Zároveň není pravdou, co uvádí, žalobce v podané žalobě, že „si nebyl vědom svého nelegálního pobytu a předpokládal, že mu podle tvrzení jeho právního zástupce je pobyt legalizován žádostí o vízum strpění“.

27. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
28. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje právní řád ČR, a také jeho účelové jednání, spočívající v podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Navíc si byl žalobce vědom svého neoprávněného pobytu. Byla mu již jednou poskytnuta možnost, aby si ve vymezeném čase (od 20. 11. 2017 do 19. 12. 2017) zařídil veškeré své záležitosti a odjel do země svého původu. On namísto toho setrval na území ČR. Proto není uvěřitelné jeho tvrzení o tom, že když by správní orgán přistoupil k mírnějším opatřením, než je jeho zajištění, že by žalobce skutečně vycestoval poté, co by si své záležitosti obstaral a dále se neschovával na území ČR.
29. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který opakovaně nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné

použit a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem a v souladu i s žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51.

30. K tvrzení žalobce, že žalovaný použil obdobnou argumentaci jak ve vztahu k odůvodnění zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak k odůvodnění neúčinnosti zvláštních opatření dle § 47 téhož zákona, soud uvádí, že pokud je určitá okolnost vyhodnocena jakožto důvod pro uložení zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita v prospěch aplikace zvláštního. Žalovaný tedy nepochybil, když jednotlivé okolnosti uvedl jak ve vztahu k nutnosti zajistit žalobce, tak ve vztahu k nemožnosti v daném případě využít zvláštních opatření. Žalovaný řádně zdůvodnil, že určitá skutečnost osvědčuje nezbytnost uložení zajištění a zároveň vylučuje aplikaci zvláštních opatření.
31. Co se týče odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016 č. j. 5 Azs 20/2016 a ze dne 22. 12. 2016 č. j. 7 Azs 269/2016-21 soud uvádí, že Nejvyšší správní soud se v obou rozsudcích zabýval možnostmi aplikace závěrů uvedených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 – 29 při rozhodování o zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců. V předmětných rozsudcích dospěl NSS k závěru, že nelze dalšího pouze s odkazem na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 – 29 paušálně vyloučit použití zvláštního opatření. Jak již soud konstatoval výše, zajistit žadatele o mezinárodní ochranu mohou správní orgány pouze poté, co posoudí základní objektivní kritéria, individuální situaci žadatele a dospějí k závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření. V daném případě nelze správnímu orgánu v tomto ohledu nic vytknout. Správní orgán se zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření, individuálně zhodnotil danou situaci a dospěl ke správnému závěru o neúčinnosti případného uložení zvláštních opatření.
32. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
33. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. února 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně